
TIETEELLINEN ELÄMÄ

KRIITTISTEN LEHTIEN TOIMINTA-EHDOT kiinnostavat. *Partisan Review* (PR) on legendaarinen Yhdysvalloissa julkaistu tähän joukkoon kuulunut aikakauslehti. Mark Greif, joka toimi yhtenä *n+1*-verkkolehden perustajista vuonna 2004, esittää hienon arvion PR:n kokemuksista (*The Chronicle of Higher Education*, February 13, 2015). Kirjoitukselle on antanut virikkeen se, että PR on ollut viime vuoden syksystä lähtien kokonaan luettavissa internetissä.

PR:n perusti Yhdysvaltojen kommunistisen puolueen New Yorkin osaston nuorisojärjestö vuonna 1934. Muutamaa vuotta myöhemmin lehti irtaantui kommunistien Neuvostoliittoa myötäileestä linjasta ja muuntui kaikkinaista totalitarismia vastustavaksi mutta selvästi vasemmistolaiseksi, eurooppalaisia emigrantteja ja Yhdysvaltojen kotimaista radikaalia älymystöä yhdistäväksi kanavaksi. Sen varhaisten vuosikertojen kirjoittajiin lukeutuu hämmäntävä määrä sittemmin tunnetuiksi tulleita kriittisiä kirjoittajia. Greif arvioi – kuten monet aiemmatkin tuon aikakauden analyttikot – että PR:n vahvin kausi hiipui 1950-luvun lopulla. Lehden julkaiseminen jatkui uuden vuosituhannen puolelle, sen viimeinen numero ilmestyi vuonna 2003.

Greif luonnollisesti vertaa PR:n perintöä ”oman” lehensä *n+1*:n kokemuksiin. Tavoitteet ovat samanlaiset; ”like *Partisan Review*, except not dead”, on yksi *n+1*:n perustajista todennut. Greif nostaa kirjoituksensa johtoteemaksi julkisten intellektuellien aseman Yhdysvalloissa – esittäen samalla kysymyksen, kuinka paljon se on oikeastaan muuttunut sitten PR:n aikojen. PR:n jälkikäteis-arvioissa on usein painotettu sen oletettua itsenäisyyttä akateemiseen maailmaan nähden, mutta Greif epäilee tämän käsityksen oikeutusta. Lukuisat PR:n aktiivisista tukijoista olivat töissä eri yliopistoissa. Julkaistessaan tekstejään PR:n sivuilla

he suuntautuivat kirjoittamaan laajemmalle kuin akateemiselle yleisölle, mutta he eivät pyrkineet irtautumaan yliopistoista, sen sijaan he tukeutuivat yliopistojen tarjoamiin toimintamahdollisuuksiin.

Tästä Greif johtaa rinnastuksen kokemuksiinsa *n+1*-lehden tekemisestä. Hän toteaa pettynensä siitä, kuinka vähän yliopistojen nykyiset nuoret akateemikot tuottavat tekstejä, joita hän haluaisi julkaista. ”I knew their professional work was good. These were brilliant thinkers and writers. Yet the problems I encountered, I hasten to say, were absolutely not those of academic stereotype [...] The embarrassing truth was rather the opposite. When these brilliant people contemplated writing for the ‘public’, it seemed they merrily left difficulty at home, leapt into colloquial language with both feet, added unnatural (and frankly unfunny) jokes, talked about TV, took on a tone chummy and unctuous. They dumbed down, in short – even with the most innocent intentions.”

Mitä PR:n kirjoittajat tekivät toisin viime vuosisadan puolivälissä? Greifin vastaus on: he arvostivat ”yleisöä” (*the public*); tähän yhteyteen soveltuu Deweyn innoittama suomennos ”julkiso”. Julkisuuteen suuntautuvat intellektuellit eivät kirjoita yleisölle vaan he luovat julkison. Tämän ehto on, että kirjoittajat sisällyttävät itsensä siihen julkisoon, jota varten he kirjoittavat. Sidonnaisuus yliopistoon ei tätä tavoitetta kumoa, jollei takaa-kaan. Itse asiassa Greifillä on sangen positiivinen kuva akateemisen maailman mahdollisuudesta toimia edelleen kriittisen ajattelun tukikohtana, nykyisistä tulospaineista huolimatta. Olennaista on, että julkiset intellektuellit luovat ja tukevat kriittistä julkisoa: ”[I]t is perhaps up to the intellectual, if anyone, to face off against the pseudo-public culture of insipid media and dumbed down ‘big ideas’, and call that world what it is; stupid.”